

Đề bài:

Hãy kể lại
câu chuyện
mà em nhớ
nhất về cô giáo
cũ của em.

Bài làm

Cô Nga là cô giáo dạy em trong hai năm học lớp 4, lớp 5 ở Trường Tiểu học Chu Văn An. Cô đã về hưu từ năm ngoái. Đời cô lắm chuyện buồn.

Chiều qua, em vừa đi học về thì cái Huệ và cái Linh đạp xe đến. Nó nói thầm: “*Cô Nga ốm nằm viện... Chúng mình đến thăm cô*”. Thế mà đã ba năm rồi, ba năm xa cô... Cô Nga là vợ liệt sĩ. Chồng cô đã hi sinh năm 1981 tại chiến trường Tây Nam. Vợ chồng cô có hai người con. Chị Minh lấy chồng xa. Anh Thịnh đi bộ đội đóng ở Trường Sa, hai năm nay chưa về phép. Thời còn học lớp 5, chúng em vẫn coi nhà cô như nhà mình. Nhiều hôm nghỉ học, bọn con gái lớp 5A hay kéo nhau đến nhà cô chơi. Đứa nào cũng coi cô như mẹ. Có hôm trời to, cô nấu cơm giữ tất cả ở lại ăn cơm. Cô bảo đây là bữa cơm tập đoàn, cô đọc bài ca: “*Lạy ông Tưong Gừng – Lạy bà Nhứt Nghệ – Chúng con xin kể – Rau muống đĩa đây...*”. Cả bọn vừa ăn vừa cười vui quá! Cô Nga dạy giỏi. Học trò rất quý mến cô. Nhiều anh chị học lên Đại học, hoặc đã đi làm, ngày 20 tháng 11, ngày lễ Tết vẫn đến thăm cô.

Em vẫn giữ bức thư cô gửi cho em năm học lớp 5. Một chuyện buồn đã xảy ra. Trước ngày thi tốt nghiệp lớp 5, bạn Thái đùa, ném cặp sách em lên bảng trong giờ chơi. Không giữ được bình tĩnh, em đã chửi tục. Bức thư cô nói về chuyện ấy. Cô gạch chân các chữ: “*độ lượng, dịu dàng, duyên dáng*”. Bình bầu hạnh kiểm, em bị các bạn xếp loại B. Nhưng sau đó, cô Nga đã đưa em lên loại A. Hình như có một số bạn thắc mắc. Trong giờ sinh hoạt cô có nói: “*Hương vẫn là học sinh tích cực, học sinh giỏi của lớp ta. Cô đánh giá các em theo quan điểm phát triển...*”. Từ ngày lên học cấp 2, em ít đến thăm cô. Nhớ lại bao kỉ niệm cũ, em thấy mình vô tình quá...

Ba đứa mua một ít cam làm quà. Vào đến Viện Quân y 103 thì đã quá chiều. Gặp chúng em, cô mừng lắm và khóc. Cả ba đứa ôm lấy cô mà khóc theo. Mới xa cô có ba năm, mà nay trông cô khác hẳn. Tóc cô bạc trắng. Nước da xanh xao. Gương mặt thanh tú ngày nào, nụ cười luôn nở trên môi, nay trở nên hốc hác. Hai bàn tay nhỏ nhắn nổi gân xanh. Cô bảo ít ngủ lắm... Cô nhẹ nhàng vuốt tóc từng đứa như ngày nào. Cô hỏi thăm bố mẹ. cô khuyên phải ngoan và chăm học. Cô hỏi: “*Hương nó còn giữ bức thư của cô không?*”. Cô dặn nếu có vào thăm thì đừng mua quà, vì cô có ăn uống được gì đâu. Cô cảm ơn, cô nói: “*Các em vẫn nhớ cô. Các em đến làm cho cô như trẻ lại...*”.

Đã đến giờ khám bệnh và phát thuốc cho bệnh nhân. Ra về, đứa nào cũng thương cô. Cô lại khóc. Tối ấy, bố mẹ hỏi chuyện. Bố em nói: “*Việc làm của ba đứa thế là tốt, rất tình nghĩa...*”. Mẹ em rơm rớm nước mắt. Mẹ nói: “*Cả bốn anh chị em chúng mày đều là học trò của cô Nga. Cô thật tốt. Sao đời cô vất vả thế... Hương ạ, chủ nhật tới, con nhớ đưa mẹ đến bệnh viện thăm cô nhé...*”.

Nguyễn Thị Quỳnh Hương
Lớp 8C, THCS Hồng Bàng